

ჩვენ

3
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გამოცემის 52-ე წელი, (№ 1445). თებერვალი. 1975. ღირსი 20 კაპიკი.

ნ. გ. ლაშვილი

— აი, ასე ხელისუფლებამ დაგვამოწმებდა უნდა იარაღი დირექტორმა და მოადგილემ.
— ხელს იმიტომ არ უშვებენ, რომ „ანონიმს“ არ დაუწერონ ერთმანეთს...

50

მნათობი

დროშა

ჟურნალ მნათობს — 50 წლისთავი შეუსრულდა. საბჭოთა ლიტერატურის განვითარებაში დამსახურებული ბრძოლის და მშრომელთა კომუნისტურ აღზრდაში აქტიური მონაწილეობისათვის, ჟურნალი „მნათობი“ „საპატიო ნიშნის“ ორდენით დაჯილდოვდა.

საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ და სალიტერატურო-სამხატვრო ჟურნალ „დროშას“ დაარსების 50 წლისთავი შეუსრულდა.

ქართულ საბჭოთა მწერლობას შენ დაურწიე აკვანი!
ხარ მისი მემბრტიანი, მეგზური, ბურჯი, ფლაგმანი!

მის ფურცლებზე ისახება ჩვენი ყოფის ყველა დარგი!
ჟურნალია სახალხო და მკითხველთათვის — დიდი მარგი!

საქართველოა შენი მზე და შენი ზრუნვის საგანი!
ყოველმა მამულიშვილმა კრძალვით უნდა გცეს თაყვანი!

მარგიანი რედაქტორობს, — სათნო კაცი, ყველგან ვარგი, —
საყვარელი პოეტი და პიროვნება კარგზე კარგი!

გულოცავთ თანაგარსკვალავედს მარად ბრწყინვალე „მნათობში“,
მაგრამ სულ სხვა აქვს ნათება ბატონ გიორგი ნატროშვილს!

დღეს ზეიმობს ჩვენი „დროშა“, ნათელი და ბედნიერი!
ასალ ნომერს ჟურნალისას მოუთმენლად ხალხი ელის!

განგლე გზა სახელოვანი, მოიმეე ხალხის მადლობა!
კვლავ იკაშკაშე, იბრწყინე ჩვენი მომავლის მნათობად!

ჰყავს ბრწყინვალე კოლექტივი — ერთგული და ნიჭიერი!
მათი სადღეგრძელო იყოს, მათი მრავალჯამიერი!

„ნიანგის“ დავალებით ზაურ გოლძეძეძე

დაზგა 101 წლისაა...

ახალი, ორიგინალური მეთოდი დაინერგა ადგილობრივი მრეწველობის სამინისტროს ქ. ცხაკაიას რაისამრეწველო კომბინატში.

აქ, ამ ნახევრადანგრეულ საამქროებში, უშვებენ შესანიშნავ ჭაროს, რომელიც გამოირჩევა მაღალი გემოვნებითა და მხატვრული გადაწყვეტით. იმისათვის, რომ პროდუქცია ესთეტიკურად გულმისავალი იყოს, მას აძლევენ სხვადასხვა სახის სამომხმარებლო საქონლის ფორმას, რომელსაც მოძველებული და ასევე საჭარ-

თე ტექნიკა ემსახურება. მარტო ის რად ღირს, რომ ლურსმნების საამქროში დგას სამუზეუმო იშვიათობა — 1874 წელს დამზადებული ინგლისური დაზგა „ტრაფენი“, ბებერი ხარისა რქანიცა ზნავენო“, სწორედ „ტრაფენზეა“ ნათქვამი. მის მიერ გამოშვებული მრუდი ლურსმნები ტონობით ყრია საწყობის მიწა-იატაკზე. ისიც უნდა ითქვას, რომ 1975 წლისათვის ლურსმნის გამოშვება 900 ტონა დაიგეგმა.

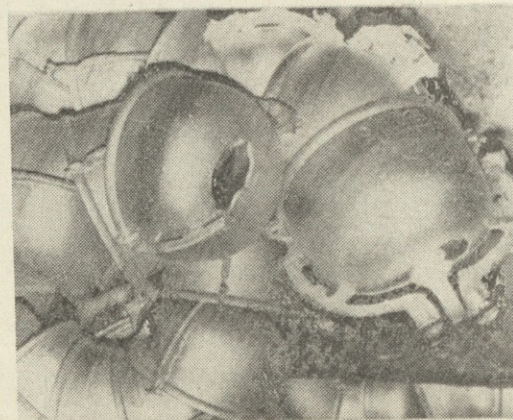
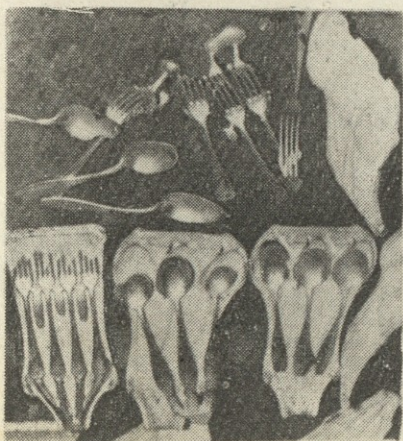
და განა მარტო ლურსმნები, ჭართის სახით უხვად გამოდის: ჩანგლები, კოვზები, ქვაბები და სხვა. ყველაფერი ეს, რიგორც ვთქვით, მოძველებული ტექნიკის წყალობითაა, თუმცა აქვე გვინდა აღვნიშნოთ, რომ ამ კომბინატში დამზადებული ქვაბების ორმოცი და ჩანგალკოვზების ოცდათხუთმეტი პროცენტი შეიძლება სარეალიზაციოდაც კი გამოდგეს.

ამ კომბინატმა მარტო 1974 წლის 6 თვეში გამოუშვა 93.850 მანეთის საჭართე პროდუქცია და ასეთივე პერიოდში სახელმწიფოს ყულაბაში შეიტანა 11.600 მანეთი... ჭარიმის სახით! ვის მიუძღვის ამ საქმეში დამსახურება? უპირველეს ყოვლისა, ადგილობრივი მრეწველობის სამინისტროს, რომელმაც ყური არ ათხოვა კომბინატის დირექტორის კარლო ჭანტურიას დაუინებულ თხოვნას — დაგვეხმარეთ და ახალი

ტექნიკით აღვეჭურვეთო, ის კი არაა, კ. ჭანტურიამ დაიწყო თუ არა დირექტორობა, საგრძნობლად უკან დასწია საჭართე პროდუქციის გამოშვება.

დაბოლოს, გვინდა ვთქვათ: ზამთრის ძილისა და ყურებში ბამბის დაცობის დრო აღარაა — ყველას დამსახურების მიხედვით, ანუ უფრო ლამაზად რომ ვთქვათ, „კეისარს — კეისრისა“.

კონდრატე უბილაძე

გარიგება

დავითანხმე თუ არა, მაშინვე გავემართე ტელეფონის უახლოესი ჯიხურისაკენ.

ყურმილი დედაჩემმა აიღო.

— დედა! დედიკო! მომყავს, მომყავს! — ვუთხარი მე მშობელს. — აბა, თქვენ იცით, როგორ შეხვდებით! — გავაფრთხილე ყოველი შემთხვევისათვის.

— გილოცავ, შვილო, გილოცავ! — გულით დამლოცა მშობელმა, მერე ვერ მოითმინა და შეკითხვა მომცა:

— ის არის, შვილო, რომ მეუბნებოდით?

— რა მნიშვნელობა აქვს, დედა! ხომ ამბობდი, რაკი ამდრომდე დაიგვიანე, ახლა არ ვჩივი, ვინც იქნებაო.

— კი, შვილო, კი, ისე ვიკითხე, თორემ თუ შენ კმაყოფილი იქნები, ჩვენ ენას არ დავძრავთ, — დათმო დედაჩემმა პოზიციები.

— დედა, რომ იცოდე როგორია: კმაყოფილი დარჩები. პროფესორ თავთხელის ვაჟიშვილს მიჰყავდა, საბურთალოზე რომ ხუთოთახიანი ბინა გაკვაჭა — იმას. ჩვენს წინ რომ უნივერსალია, იმის დირექტორსაც ნდომია თურმე.

— ყოჩად, შვილო! — შემაქო დედამ.

— დედა, მეზობლები გამიფრთხილეს არავის წამოცდეს, სამს რომ ვერ შევეწყვე და ვაშექცენენ, საქმე არ ამერიოს.

— ყველაფერს გავაკეთებ! — შემპირდა მშობელი და დამატებითი კითხვა შემომპაპარა.

— მუშაობს, შვილო, სადმე?

— არხად, დედა, საყოფაცხოვრებო მომსახურების სამმართველოში ყოფილა გაფორმებული და უწყისზე თურმე ხელს აწერს მხოლოდ. ისე კი მილიონერია, ორი „ვოლგა“... საუკეთესო ბინა. რაც მთავარია, ოქრო სელი აქვს.

ერთი საათის შემდეგ გულისფანცქალით შევადე სახლის კარები. ოჯახის წევრები მდაბლად მიესალმნენ ნანატრ სტუმარს, სტუმარმა ზვიადად გადააბიჯა კარის ზღურბლს და ტუჩამრეხით დაიწყო ბინის დათვალიერება. მოიარა ყველა ოთახი, სამზარეულოშიც შეიხედა, მერე ალმაცერად გადახედა სახელდახელოდ, მაგრამ საუკეთესოდ გაწყობილ სუფრას და იქვე ჩამოჯდა.

— ვაი, თუ რამე არ მოეწონა და უარი გვითხრა! — ერთნაირად ვფიქრობდით შინაურები.

მერე როგორც იყო ცისკარი გაიხსნა და სტუმარი ალაპარაკდა:

— მდა! რას იზამ! ცოტა ძნელი საქმე კია, მაგრამ გავიკეთებთ. ფასი იცით: კვადრატული მეტრი 20 მანეთი, მასალა ჩემი იქნება, აბა თქვენ სად იშოვით! დამხმარე მუშად თქვენ მეყოლებით. — დამეპატრონა იგი. შვებით ამოვისუნთქეთ.

სხვა გზა არ გვქონდა, სანთლით ნაძებარ ხელოსანს უსიტყვოდ დავნებდით, რადგან ახალმიღებულ, კედლებჩამონგრეულ და პარკეტაყრილ ბინაში ჰიგიენის უმკაცრესი წესების მიხედვით შემდგომი ცხოვრება შეუძლებელი იყო.

ბადრი ტონია

ნ.ს. ო. ჯიხურისაკენ

— ყარაჲან, რატომ არაფერი უთხარი, ამხელა ძვალი რომ დაგიწონა?
— რა უნდა მითქვა, იმხელა ნაჯახი უჭირავს ხელში!

იურიდიული კონსულტაცია

კითხვა: ჩემთვის მივაბიჯებდი გვის მარჯვენა მხარეს, ფრიად ღრმავაროვნად ჩაფიქრებული. უკნიდან დამეჯახა ძროხა (ჯიში — ველის წითელი), რის შედეგადაც მივიღე ტვინის მსუბუქი შერყევა. ვიჩივლე, მაგრამ ძროხის პატრონი გამართლეს, რადგან მან წარმოადგინა ძროხის დახსიათება. დახსიათებას ფერმის გამგე აწერდა ხელს. როგორ მოვიქცე?

პასუხი: მოითხოვეთ ფერმის გამგის დახსიათება!

კითხვა: ჩვენს რაიონულ ცენტრში დანგრეულია საავტომობილო გზები, არ არის პროფილაქტორია. ვისაც ეხება, ის ამას შესახებ ჯიუტად სდუმს. როგორ მოვიქცეთ?

პასუხი: უყიდეთ ავტომანქანა!

გაგლარ ნოზაძე

ნ.ს. ბ. ფირცხალაშვილი

ტ. 75

— ხომ არ მოსწონს?
— არა, „რულზე“ ვზივარ...

— სურთა წინა მინდა ანაზიონ!

მეზენა, იმედი-საქარა

ცანცვი!

იყო ქალი ოლია, ჰყავდა ქმარი კოლა...
იონი მუცელი ოლიამ, ერთი ლუკვი ბროლია.
ერთხელ ქალმა ოლიამ ასე უთხრა კოლას:
— ახლა მინდა ფატიო მინა
ოქონს თევზის ახერხება!
რადა გემა კოლაში?! დავუკრბა ოლიას...
— აღარა ვარ ოლია... ახლა გეკრბა ოლია!
ჰოდა, ან გაუმეარა, ან მიიყვან, ეგოლა?!
„ეგოლა“ თეთრი ფერი... ოლია განბა ფერი...
„აღარა ვარ ოლია! ახლა გეკრბი უკან...
ჰოდა, ან გაუმეარა, ან მიიყვან, ეგოლა“...
მეტირის ავჯი, ატლადები და ფაქი...
ფულეც ბოლომდე დამარხა... ეგოლა არასად არ დარჩა...
წვევითა გადარჩა! დავაუს ქან-ჩანს!
კადრულობდა ყველაფერს, ბნელ ხრტივის ატორი...
განბა გადამყიდვილი... ხვადი კომინანტრონი.
სახსის წაუკოტოთ ამშვენებს... — ავირასაც აუნენებს...
რაც კი ნახა ძვირფასი, სახსლი წაყაცანდა...
და უბრალო დამეში საწყობები გაყავდა...
უნდა წინ გადავიდომა, მისი ქრობითი გავიდა,
სახსიწიფის ვიზიად ათასები წაუღარ...
„ლუკვი“ ტვირთი ათი გონა (მეტი ფულად დაიწონა)
კაღიში ბეჭდის საბუთებით გაპარა სამი ზონა,
მარტა დამით მეზავრობდა, ჰქონდა ამის ნიჭი...
მეგრამ სურთდა სასუფრათან დააყვას ბიჭი...
თითი იცე გაქაჩის, ვით ბოროლია ხში,
(ფულის მომხვეჭულებში შეივიცლა დრო!)...
არ ბრუნდება კოლა, ტარის ქალი ოლია...
კინტროლი დგას მარანში, დილეუა ვარაგი...
მადე მისივეს საბავშვო ბაღს, მიწა ჩხრჩვეს თაღლაში...
რომ უკოლს ფული, წაგვდა გელო...
რომ აყვირდა ქალი — მიყვას ცივი წესლი...
ჩამოართვის სახლი, დაუტოვებს ძალდა...
ჩამოართვის ვენახი, დაუტოვებს ზრეკტი...
დაუმტკრებს მილიარდი, ამოუღებს ბრილიანტი...
ნახეს თფლით ნაყები: „ოქონს ობლიაკივიცი“!
გაოყენებს მოლარები: „სადიადი ობლიარები“!
ოქონს დიდი ბურთულა, სურფა ოქონს ჩიტი...
ქალბილი და ლიტრები — მსხვილი მარგალიტები...
თბანთი ფულეები, იაგურთი, ლადეში...
აქეთ — სამავარები, იქით — უფლისაბალები.
თითქმის არა აუღდა რა, მიგაბანაშს აუღამას!
მოსამართლემ კოლას საქმე მოკლა...
და კანონის ხეღლი მისცა ა თ ი წ ლ ი.
ფარდა! ჩემო მკითხველო, წერტატი დასცემამ აქ მე,
მუნ თუ იქიბო ასეთებს, როგორა აქეთ საქმე?

პირთლონ პასრამი

აიასონ ახალი კრია

(გათამამდროვებულ)

დამისხი, დამალევინი
ე ლუდი, ოხერ-ტიალი!
რამ მავაყვარა, მავ დევაკეს,
დახლში დობა და ტრიალი?

გივი, მავ გულის ვარამი
ფულის წურიალა ხმაშია!
თავისი ხსინარიანი გენთობა,
მიგებას ხედავ ქაჭვია!

დილით ნიერანი წყლის ყიდი,
ასაღბ, თითქმის სანია!
ფელანა სუნთბავ, ზერათ,
ქონით გავეგვი ფაშვია.

გეყო ქაფვა და ქურლობა,
თავ მიიციდე, ტრიალი,
თიხრი მივიდის მუნს ცოლ-შვილს
სიხრის კარებთან ტრიალი!

ილი მხარხიანი

ავსონიუნიხის გელონ

რამდენიც უნდა გელონ
წერბი მინც არ შებარი!
იყო ატარებ ატობიუსს,
ითითუს ზეღ შემა გეკაროს.

მავ ატობიუსის ზღაყური
გვერდები გავრევერქვივა.
სახსლი კამრტებით თუ მიიყვებს,
გბრუნდებით ერთო-კვერცხობა.

მავ მიკროფონში ჩასხდები,
რავ მოვადგება ანახლედი.
ერთ უბილიეთი მგზავრისთვის
ყველა მგზავნი კი ნუ გადამნდება.

მუნ ვასწრებავ შე მარჯვე ხარ,
ჩვენც უნდა და ვი, ამ ყოფას...
ნეტავი ერთი სათითი
მუნ შენი მგზავრი ვაგაჟავა.

მურა ხრესანელი

ლიბილიანი სპორტი
● ნაღდი მოსიდავე ბეჭის ზორეს გულგრილიად ვერ შევიწყობა...
● სასტუმროს სული კი არა, სინდისი უნდა იბეგრუოდეს...
● ტრამპალიანად ვადგობს და სკამი მოტობა...
● ნიკუტები შეიძლება მოლაინად გრვივი ჩავარდეს...
● ვიდრე ვანბრთელობაზე ხელს ჩაიწვდები, ჩოგანი მიიუთენი...
● სიყვარული ბადროს ზრის ნულად გადასატყორცი...
● ცას პარამეტრი უნდა გამიყვებო...
● მლიქვნელი იალუნითი ნაყივი, საიდანაც ხით უბრავდა იქით იბრებოდა...
● უსამველოდ მძიხე დიქრტავი ასწი...
● ხილდან ხილს გამამხვეველი ლექსები უნდა წერიო...
● დიდიხი ოანამდებოთ ვერ გამოხვედები...
● სიღორესხავ თავიურება სტილით უკიდვეო

ხას ანაზიონი

ჭყუა მისევე

9417358411

შუაბაშის ბავშვობის ეპოპარამ დამი-
რავა?
— უნდა ვიხარო ცოლ მივაყვამ და შევარგე
უნდა წამომხვი! ამ ცირის ვეწიო ხელს ქორ-
წინების სახსიში... კინად დამეყვამ: თორის
უნდა იმოყო, რაც შეუძლება დიდი ზომისა,
თხამბოუბა რად მიწა მანქანას უნდა მოეყ-
ვან წინ, ისე შეიძლება, თითქმის პირველად
გამოიღეს ვეწივას ასე აკეთებს...
დამეწეო დიდის ვეწივების თავევლითა
და სტამბულით დამაწელებლი თოქანიით
გამოეხადეო!

ის იყო, ხელს მიწების ცერხინილი დამ-
თავიდა და გამსაღლადაც გვემზადებო რამ
ავიღობობებს ფიტოტრაფებმა ჩვენილი ოსტა-
ტობით გვა გადამიღობეს და თავახივად მომ-
მარტოს...
— შევჯიო პრამდებოთ! თქვენგან 48 მინუ-
ტი და 27 წამიკი სურათებისთვის 10 ლდი
მიბრძანდებიო!

კიტა არ იყოს, თანა მუხეგვა, მაგრამ ჩას
მათი დამაგინაო!

— მიუეო დესე „მახევილი“ და ესლიანე
ფიტოტრაფებ თავის მდებობა, გამოიტყვა, რომ
ნუგზარის გახედნებებმა ჩვენი იყავიო მიო-
ცედი მოლაინად გაიანაღდა. საფ იყო და საფ
არა, მეზობელი ოთახიდან წერხანელი კორწი-
რევა და თათის ვეწავი ქრობი ცრობს ნათი-
ლოების ჩემი მიოვი ნახევაკი ვამოგებინდა:
— კი ახლა, ფსო, ნე ვაგინბო ფოტოაზაზა...
ტი ვაგელოთ, რა ვეწიო იმს, ფრანკი რომა
ხედვანდო იოლად ვაგელო, მერე, აღბა,
ვაგინბუდეს მამახეტიერი, ახა რა წანდა
ქრებდა!

— ახ ზენა ვაგელო, ქალო ჩემი იაბოწი
„ნოიოთ“ მერე იყო მუნ იბისი დავო?
— ილი ახა სურათები მუიერ ეკუბე და იყ-
ვი!

— ვინც ოდენ მარც ერევაა ფობსამეში,
მიბმეღება, რამ ნრწხას ფოტომაგეპულსათი-
ცხი პატარის აცრეგლეული დევა ახალ-
შეუღლებულს შებრე ეამობა, სიძვე ჩე-
ხური მთაღება ნამყებება იყო, მუხერეგე
მ. ამერე, დიდიანსახლში შემეშეო! შეს-
რეუს, მე კი მათი გამსარტელა, ატრადიოსი-
მიხედვით, შებრე თორწანები მიგავი,
როდესაც მაგის მუეხელები, ვარგეზა რა-

თახა მინილი

ბელო მისაღები

ნახ. 5. ძალბასაშვილის

სუბიკვირ

სუბიკვირ

ნახ. 3. კანისი

სუბიკვირ

— მიდი, მიდი, სანამ დომპიტრის სინოხა, გააკრიბიყი!

— ვინ ღამერხა ამდენი ფული?!
— ამას არც ერთი მხმეტი არ იხამდა!

სოცხალი არგოლანი

ჩემი კარის მეზობელი მადანიაში მუშაობს გამყიდველად. ზაფხულში აფრიკის ქვეყნებში იმოგზაურა. უამრავ ეგვიპტურ სუვენირებთან ერთად ცოცხალი თუთიყუშიც ჩამოიყვანა, ცოლი და თვითონ კი თუთიყუშით აჭრელებული დაბრუნდნენ.

— ვაჰ, გავიდებით პირდაპირ! ინგლისურად ხომ ყველაფერს ამბობს, ორ დღეში რუსულიც ისწავლა! — გაიძახოდა აღტაცებული მეზობელი.

— საოცარია!
— მაშ, კაცო, აი ნახეთ... პოპა დურაჟ!
— ტი სამ დურაჟ!
— ხა, ხა, ხა... ზედავთ? გეუბნები ერთ კვირაში ჩემზე კარგად ისწავლის ქართულს, რაც ესმის, ზუსტად იმეორებს!
ის ჩემი მეზობელი იმ თუთიყუშს გვერდიდან აღარ იცილებდა. გულის მურაზით ლამის სულში ჩაეძვინა. სამსახურშიც კი თან დაყავდა. გავიდა დრო და ერთ მშვენიერ დღეს მეზობელი შუბლმეკრული და ცხვირჩამოშვებული შემხვდა.

— როგორ არის შენი თუთიყუში, ისწავლა ქართულად ლაპარაკი?
— ისწავლა ჰქვია! — ჩაიბუზღუნა მან.
— რა იყო, თქვენ შორის შავმა კატამ ხომ არ გაირბინა?
— ეჰ, შენს პირს შაქარი, ნეტავი იმ კატას შეეპამა...
— ეგ როგორ?
— შენ რაღა დავიძალო და მაგის გულისთვის ძალიან ცუდადაა ჩემი საქმე... სამსახურიდან მომხსნეს...
— თუთიყუში რა შუაშია?
— მან სახლში მიმიწვია. ძვირფას ვალიაში თუთიყუში საქანელაზე ხებიერობდა.

— ჩვენს სამსახურში რევიზია მოვიდა, — დაიწყო მეზობელმა. — ვერაფერი აღმოგვიჩინეს და ძოლო წუთს ამ ბემურაზმა გავგვიდა... ახლა ნახე როგორ ისწავლა ქართული...
იგი თუთიყუშს მიუბრუნდა.

— ჰა, ამოიღე ხმა!
— „არ არის, არც იქნება!“ — ხრინწიანი ხმით დაიწყო თუთიყუშმა.
— „იმპორტზე იმ წელში შემოიარე...“
— „კიდევ რა გნებავის?“
— „კულტურული მომსახურება არა, ტოროლა!“
— „კარგი რამე რომ გინდა, იმას კარგი ფულიც უნდა.“
— „უკაცო რომ ორ შაურზე დაიწყებს ვაჭრობას, იმას რა ველაპარაკო!“
მე გავკვირვებით მივაჩერდი მეზობელს.
მან ოხერას გული ამოაყოლა და ჩაილაპარაკა:
— ჯერ სად ხარ! შენ ბოლომდე მოუსმინე.
თუთიყუშმა ახლა ჩურჩულით დაიწყო:
— „ეს დახლქვეშ...“
— „შუფაქტურო გადაუშვი მეოთხეში...“
— „გასაგებია, ლევდა...“
— „ტრიკოტაჟის სექციაში ფასები გადააკეთე...“
— „ეს ჩექმები ას სამოცად გაუშვი...“
თუთიყუში გაჩუმდა.

მეზობელმა მრავალმნიშვნელოვნად შემომხედა.
— ხომ გესმის როგორ დამლუბა ამ დურაჟმა?
თუთიყუში აიჭირა და მჭახე ხმით დაიჩხავლა:
— ტი სამ დურაჟ!

Memento mori!

ქველი დიალოგები

— გამარჯობა, შენი! ოცი წელიწადია არ მინახიხარ!
— !?
— შენ ის არა ხარ?
— !?
— მე ისა ვარ!
— !?
— კაცო, შენ ჩვენი საბინაო კანტორის უმცროსი ის არ იყავი?
— ახლა უფროსი ვარ!!!
— გასაგებია... თუ გვჯობდნენ.
ტიქა ღვირზე რაღაცას ვტყვი.
— რა უნდა პითხრა?
— მოხვალ შენ ჩემთან!

— ოთხი წვრილი შვილი მყავს...
— მსხვილი გკავდეს თუ გინდა...
— ოცი წელიწადია ბინას ვლოდები.
— ბინა ტრამვაი კი არაა, ჩამოიაროს.
— ფული რომ მქონდეს?
— მაშინ ბინაც გექნება!
— ფული თუ არ მაქვს?
— მაშინ ბინა რად გინდა?
— მოხვალ შენ ჩემთან!
— ყურებზე ხახვი არ დამატრა!

— რამდენ ხანს უნდა ვუცადო ამ კაცს?
— მაგას შენ კი არა, ჩვენ ვერ ვნახულვობთ.
— მიღება არა აქვს?
— გააჩნია ვისი და რისი!
— მოვა მაგი ჩემთან!
— !?

— ჩემ სიცოცხლეში არ დამისვენია.
— არც გირჩევ, მიეჩვევი.
— სახსრები მაქვს სამკურნალო.
— სახსრები თუ გაქვს, რაღა გვირს.
— ნამუსი არა გაქვთ?
— საგზურს მთხოვ, თუ ნამუსს?
— მოხვალ შენ ჩემთან!
— ვინც შეგიშინებია, ის შეაშინე!

— ერთი შნიცელი, ერთი ბოლოკი, ერთი პური... სამი მანეთი და... კაიკები შენზე იყოს.
— კიდევ მე ვარ ვალში?
— ინტრიგანი თუ იყავი, ვერ მოთხარი?
— ღორი თუ იყავი, რა ვიცოდო!
— ახა ჩემზე, შიმშილით უნდა მომეკალო.
— მოხვალ შენ ჩემთან!

— ამხანავო...
— ვინაა შენი ამხანავი?
— მე ისევ იმ საკითხზე გაწუხებ...
— სულაც არ ვწუხდები, თუ გინდა ხვალაც გამოიარე.
— ხვალ არ მკალია, ზეგ მოვალ.
— ზეგ მე არ მკალია...
— მოხვალ შენ ჩემთან!
— ჯორი არ დამიტაკო ტიშვარზე!

— შენი შიშით ქუჩაში კაცკვირ გაუვლია...
— გაიარე, გაიარე!
— ორ ტიქას დალუვ და დაკარგავ ჰკუას.
— მერე შენ რას დაეძებ ჩემს ჰკუას!
— აიკელი მთელი ქუჩა.
— თავი ხომ არ მოგებურებია?...
— შენ მოძაბებრა!

...მე რომ ელოთობ, შენ... შენ კიდევ აქა ხარ?... ლუკმადაც არ მეყოფი!
— მოხვალ შენ ჩემთან!
— მოვალ და კარგ დროსაც გატარებინებ!

— ცნობა მინდა, რომ ნორმალური ვარ.
— ნორმალური თუ ხარ, ცნობა რათ გინდა?
— მომხოვეს.
— მერე, უზნის ექიმმა რატომ არ მოგცა?
— ისიც რაღაცას მთხოვა.
— ეგ მე არ მეხება.
— მოხვალ შენ ჩემთან!
— მოვალ, თუ არა...
— მოხვალ!
— რას მისამ?
— ჩემი ხელით დავამარხავ.
— !?
— რა მოხდა, კაცო, დიდი-დიდი, მოგიწევს მეორედ მოსვლა...
— შენ ჩემთან რომ მოხვალ, აღარ მოგიწევს მეორედ მოსვლა...

— მთავარმა ექიმმა უზნის ექიმამ გამოიძახა.
— ვინაა, კაცო, ეს კაცი?
— ჩვენი მესაფლავეა!

გიორგინიანი

შკიპურები

შედაურს

— არც მოველოდი მე შენგან კაცს დიდსულოვანს, სულგრძელსა. ავი ვიცოდი: არასდროს არ მოგვცემს აწული ყურძენსა.

თითზე კანანი

წელში იხრებოლით საეარძლის წინაშე, შფოთავთ, მათი ბამბა რომ აღარ ჩხრიალებს. რაც ბრწყინავს, ყველაფერი თქრო რომ არ არი, ამას გვიან მიხვდით, გვიან აღიარეთ.

დავირილ გავფლანგველს

ვერა დააკლეს სალ კლდეს წერაქვით?

ვერც შენ შუბლმაგარ-ტყავსქელიზიბიანს? შენ ილიმები, ძმაო ირასტი, მაგრამ თვალები — არ გიცინიან.

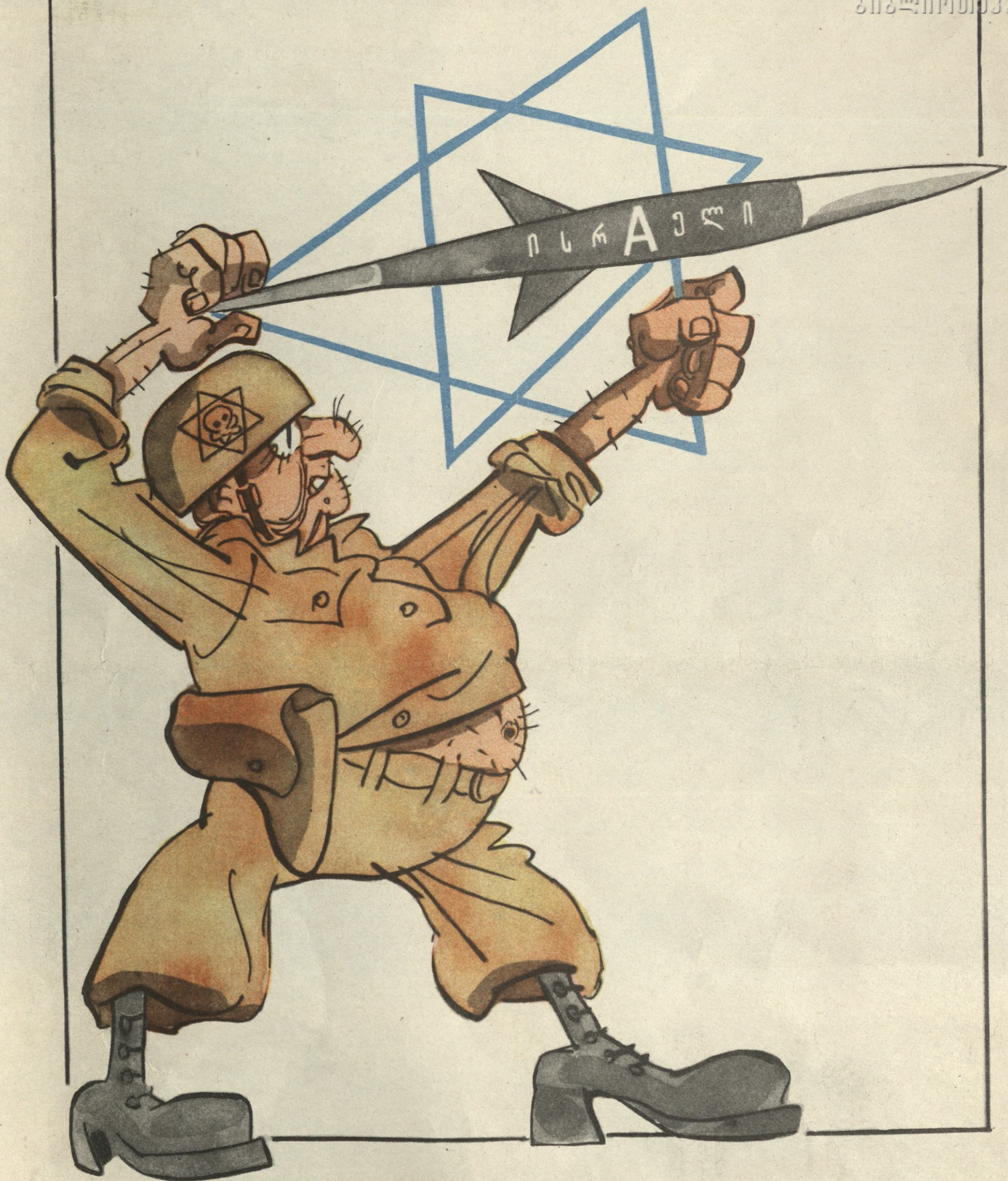
ენის ბარალი

ქველი მგლობსო მაგრად, მიამიტად თქვა. გვარ-ტომიდან გაჰქრა, — ენამ ჭამა თხა!

ფულის ტომარას

გაგიქვადა გული, დავიხვავდა ცოდვა. შენ ბევრი გაქვს ფული, კაცობა კი — ცოტა!

ენელიან ჟარდინი

გაღიტი მოისარი.